

AKDENİZ'DE SAVAŞ VE GÖÇ
WAR AND MIGRATION IN THE MEDITERRANEAN

AKDENİZ’DE SAVAŞ VE GÖÇ WAR AND MIGRATION IN THE MEDITERRANEAN

Fotoğraf Editörü **Photo Editor**

Umut Kaçar

Yazı Editörü **Text Editor**

Mehmet Sait Taşkiran

Fotoğraflar **Photos**

Çağdaş Erdoğan, Çiğdem Üçüncü, Gençer Yurttaş, Hüsamettin Bahçe,
Kerem Yücel, Kürşat Bayhan, Mehmet Kaçmaz, Paşa İmrek, Serkan Çolak,
Sinan Kılıç, Tolga Sezgin, Umut Kaçar

Çeviri **Translation**

Zeynep Emek Akman

Grafik Tasarım **Graphic Design**

Emre Duygu

Katkıda Bulunanlar **Contributions**

Ayşe Yılmaz, Gülhan Kaçar, Özcan Yurdalan, Reyhan Tuvi, Serdar Korucu,
Halkların Köprüsü Derneği

Basım Yeri **Place of Publication**

Dinç Ofset Matbaa - 145/4 Sokak No:11/C Yenışehir - İzmir Türkiye

Tel&Faks **Phone&Fax:** +90 232 459 49 61-63

info@dincosfet.com.tr Sertifika Numarası/ **Certificate number:** 20558

İzmir Büyükşehir Belediyesi Akdeniz Akademisi

İzmir Metropolitan Municipality Mediterranean Academy

www.izmeda.org

info@izmeda.org

Göç, iltica, mülteci, sığınmacı, umut yolculuğu...

Bütün bunlar insanlık tarihinde savaşların, felaketlerin yol açtığı yıkımlardan kendini korumak isteyen insanın yaşama tutunma çabası söz konusu olduğunda kullandığımız kavramlar oldular. XXI. yüzyılın daha ilk dönemlerinde bu sefer gelişen medyanın etkisi ve yaşam alanlarımızın ortaklığı ile bu insanlık dramına daha yakından tanık olduk. Her şey gözlerimizin önünde yaşandı ve biz olan biteni izledik.

Ortadoğu ve Akdeniz coğrafyasında yaşanan trajediler insanları yığınlar halinde uzun ve acımasız yolculuklara çıkardı. İnsanın devingenliği Akdeniz coğrafyasında bir başka sosyal hareketlilikle biçim aldı. Savaştan, kötü yaşam koşullarından kaçan insanlar öncelikle en yakın sınırların ardına geçmeye çalıştılar. Daha sonra ölümü göze alıp denizleri, sınırları aşıp insanca bir yaşam umuduyla Avrupa’ya “medeniyetin beşiğine” doğru yolculuklara başladılar. Lastik botlara binip, çocuklarına ve sırt çantalarına sınıksız sarılarak, nerede biteceği belli olmayan bir göçün yolunu tuttular.

Resmi verilere göre dünyada yerinden zorla edilmiş insan sayısı 65.3 milyona ulaştı. Bugün yeryüzünde her 122 kişiden biri zorla yerinden edilmiş durumda. 21.3 milyon mültecinin yanında 40.8 milyon insan da kendi ülkelerinde zorla yer değiştirmek durumunda kaldı. 3.2 milyon insanın da sığınmacı olduğu biliniyor. 2015 yılında, göç ederken Akdeniz’de ölen ya da kaybolan kişi sayısı ise 5000’i geçmiş. Suriye’de devam eden iç savaş ise bu sonu olmayan göçün bir nevi en acımasız nedeni haline geldi.

İnsanlığın dramı, çoğu zaman ülkeler arası anlaşmalarda, politik ve stratejik görüşmelerde matematiksel hesaplarla, satılabilir ve alınabilir bir eşya gibi kullanılan veriler haline geldi. Savaşa, yerinden edilmeye, yaşanan acılara neden olan gerçekler ise çoğunlukla bu hesapların dışında bırakıldı. Dağılan kültürel mozaikler, yıkılan tarihi kentler, tahrip olan doğa bu hesapların içinde bile yer almadı. Hatta başka toplumlar tarafından savaşın mağduru olan, göç etmek zorunda kalan insanlar ötekileştirildi. Oysa göç eden insanlar savaşın nedeni değil sonucuydular.

PostSeyyah olarak, XXI. yüzyılın en önemli gündemi olan ve bu insan devingenliğini anlatan belgesel fotoğraf çalışmalarını bir araya getirdik. Bu çalışmalar İzmir Akdeniz Akademisi tarafından düzenlenen “Uluslararası Devinen Akdeniz Sempozyumu” kapsamında sergilenme ve kitaba dönüşme imkânı buldu. Bu çalışmanın, farkındalığa ve bilinçlenmeye katkıda bulunmasını amaçlıyoruz.

POSTSEYYAH

www.postseyyah.com

editor@postseyyah.com

POSTSEYYAH

aas|sm
ahmed adnan saygun sanat merkezi

İzmir
AKDENİZ
Akademisi
İZMİR MEDITERRANEAN ACADEMY

İZMİR
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

Sunuş

Immigration, asylum, refugee, asylum seeker, journey of hope...

All these have become concepts we often use when we talk about the struggles of mankind trying to protect himself against the destruction caused by wars and disasters throughout human history and his desire to hold on to life. We have witnessed this humanitarian plight more closely with the influence of the media and as our habitat became smaller thanks to developments in technology, starting from the early 21st century. Everything took place right before our eyes and we watched it all.

The tragedies in the Middle East and the Mediterranean have forced masses to set out on long and relentless journeys. The man's motion was shaped by another social movement in the Mediterranean geography. Man's motion was shaped with a different kind of social movement in the Mediterranean. People who flee from war and adverse living conditions firstly tried to go beyond the borders closest to them. Then, risking death, they began their journeys to Europe, to the "cradle of civilisation" in the hope that they too would live like a human being. They got on dinghies, held on to their children and their backpacks and set on a migratory journey, not knowing where they would end up.

According to the official figures, the number of people forced to migrate from their own lands have reached 65.3 billion. Today, one in every 122 people in the world is forcibly displaced. In addition to 21.3 million refugees, 40.8 million people were forced to relocate in their own countries. It is reported that, there are 3.4 million asylum seekers in the world. The number of people who died or got lost while trying to immigrate via the Mediterranean Sea reached over 5,000. In a way, Syrian Civil War has become the most brutal reason for this endless immigration.

This human tragedy has mostly become data obtained from mathematical calculations, resembling a commodity that can be bought and sold via international agreements and political and strategic negotiations. Hard truths that cause wars, displacements and suffering were taken out of the equation. Even, dispersed cultural mosaics, ruined historical cities, destroyed nature were not taken into consideration in these calculations. Moreover, war victims who were forced to immigrate are alienated. Yet, those who were forced to immigrate were not the cause but the result of war.

As PostSeyyah, we brought together a collection of documentary photography works that tells the story of human motion, the most controversial subject of the 21st century. These works were exhibited within the scope of "Mediterranean in Motion Symposium" organised by Izmir Mediterranean Academy and printed as a book. We hope that our work will help raise awareness.

POSTSEYYAH

Introduction

Savaş, kendi halinde yaşayan insanları bir anda içine alır. Hesaplar yapılır, haritalar serilir, savaşın figürleri ve görevlileri toprağınızı korumak için geldiğini söylerken siz evinizden yurdunuzdan olursunuz. Yüzlerce yıldır yaşadığınız mahalle, adımladığınız sokaklar, üzerinden geçtiğiniz taş köprüler, alış veriş yaptığınız baharat kokulu çarşılar yerle bir olur. Nereye varacağını bilmediğiniz bir yolculuğa zorlanırsınız. Suriye için de böyle oldu. Uzun bir zaman sürecektir savaşın fitili bir anda ateşlenirken Halep, İdlip, Rakka, Mare, Palmyra gibi birçok kent yıkıntılar altında kaldı. Kentlerin, mahallelerin, sokakların gerçek sahipleri yollara düştüler. Geriye sadece anıları süsleyen fotoğraflar kaldı.

War consumes those who mind their own business in an instant. Calculations are done, maps are opened and while war figures and officials tell us that they came to protect our land, all of a sudden you find yourself deterritorialized. The neighbourhood you have been living in for hundreds of years, the streets you stepped on, the stone bridges you crossed over, and the spice-scented bazaars where you used to shop all of a sudden are destroyed. You are forced to take on a journey without knowing where it will take you. This is what happened in Syria. While the wick of war that would last a long time was ignited, many cities, such as Aleppo, Idlip, Raqqu, Mare, Palmyra, were buried under the wreckage. The real residents of cities, neighbourhoods and streets took to roads. All they have left are photos reminding them of their pasts.

Savaştan Önce Suriye Syria Before the War

Umut Kaçar
Mehmet Kaçmaz

İç savaş öncesi Suriye’de reform adımları atılmaya başlanmıştı fakat iç savaşın başlangıcı olarak kabul edilen 15 Mart 2011 tarihinde Dera kentindeki gösterilere hükümetin sert müdahalesi yayılmayı bekleyen kıvılcımı daha da hızlandırdı. “Arap Baharı” ile ilişkilendirilen gösterileri İslamcılar ve diğer muhalif güçler rejimle hesaplaşma fırsatına dönüştürmek istediler. Suriye ile hesabı olan dış güçler de geri durmayıp yaşananları bir vekâlet savaşına dönüştürdü. Kısa süre içinde rejimin yıkılacağı yeni bir “demokratik rejim” kurulacağı hayal edilirken ülkeyi kaos ortamına çeviren gelişmeler yaşandı. Bu süreçte çok sayıda örgüt kurulup yeni aktörler üzerinden gerçekler manipüle edildi. Savaş çok hızlı biçimde ülkenin her yanına yayıldı. Medeniyetin, kültürel zenginliğin merkezi olan kentler yerle bir oldu. Birbirinden farklı din ve mezhepleri özümsemiş toplumsal ve kültürel doku tahrip edilip dağıldı. Yüz binlerce insan bu kirli savaşta can verdi milyonlarca insan da yerlerinden edildi.

Before the civil war, reforms began to take place in Syria, but on March 15, 2011, which is considered to be the starting day of the Syrian Civil War, the Government's harsh intervention of demonstrations in Dera sparked the fire which was waiting be ignited. Islamists and other opposition forces wanted to turn demonstrations that took place during the “Arab Spring” into revenge attacks against the Government. External powers who wanted to settle accounts with Syria did not back out but turned the conflict into a war of succession. People dreamt of a “democratic regime” as it was believed that the existing regime would be overturned soon but instead, developments turned the country into an atmosphere of chaos. In this process, a large number of organizations were established and the facts were manipulated through new actors. War has spread throughout the country rapidly. Cities that symbolised civilisation and the centres of cultural richness were buried under rubbles. Social and cultural fabric that absorbed different religions and sects has been either destroyed or scattered all over the world. Hundreds of thousands of people have died in this dirty war; millions of people have been displaced.

Suriye Savaşı

Syrian War

Kürşat Bayhan
Çağdaş Erdoğan

Savaşla birlikte Kobanê’de bulunan birçok okul da yerle bir olmuştu. Beş ay sonra Kobanê özgürleşince insanlar bütün zorluklara rağmen topraklarına dönmek istediler. Dönüşlerin çoğu sağlandıktan sonra birçok kurum kendini yenilemek ve çalışır duruma getirmek için seferber oldu. Bu kurumların başında da eğitim sistemi geliyordu. Kobanê’de toplam 12 okul bulunuyordu; 7 tanesi tamamen yıkılmıştı ve 2 tanesi kullanılamaz hale gelmişti. 3 okulda eğitim vermeye çalışılıyordu. Okullarda ne kapı ne de pencere kalmıştı. Top atışları sonucu duvarlarda oyuklar oluşmuştu. Ayakta kalabilen okulları gönüllü öğretmenler eğitim ve öğretime hazır hale getirmeye çalışıyorlardı. Yetersizliklerden ötürü defterler, kalemler paylaşılıyordu. Ana dilleri Kürtçe ile eğitime başlayan çocuklar savaşın yol açtığı yıkımın ortasında olsalar bile umutluydular.

With war, many schools in Kobanê were destroyed. Five months after Kobanê was freed, people wanted to go back despite its difficulties. After people returned to their homeland, many institutions were mobilized to restructure the city and make systems work. The most important one of them was the education system. There were a total of 12 schools in Kobanê; 7 of them were completely destroyed and 2 of them could not be used. Education continued in 3 schools. There were no door or windows in schools and holes were formed on walls because of artillery attacks. Volunteer teachers were trying to make the school ready for education. Notebooks and pens were being shared as there was not enough for everyone. Children who started their educational lives in their mother tongue Kurdish were happy despite being in the middle of the destruction caused by the war.

Kobanê’de Bir Okul A School in Kobanê

Ezidiler, tarihte sürekli hem etnik yapılarından hem de inançlarından ötürü zulme uğradılar. Uğradıkları her zulüm için yayınlanan fetvalar onlar için birer fermanı. Ağustos 2014'te IŞİD'in Şengal, Sincar ve çevresine saldırmasıyla yine büyük acılar yaşandı. Yaklaşık 6000 Ezidi kadın 'savaş ganimeti' olarak kaçırıldı ve 'İslam Devleti' adına köleleştirilip satıldı. 14 yaş ve üstü erkek çocukların büyük bir kısmı öldürüldü. İşgal edilen bölgeden kaçmayı başaran yaklaşık 350 bin Ezidi mülteci haline geldi. Ezidiler tarihlerinin en büyük göç dalgasını yaşadı. Örgütün ilerleyişi sırasında bazıları Irak'ın içlerine doğru kaçtılar. Çok sayıda Ezidi kamplara alındı. Yüzlercesinin sığındığı yere Sincar'ın 300 kilometre uzağındaki kutsal mekânları Laleş Vadisi oldu. Kutsal ziyaretleri sırasında kaldıkları taş evler artık onların sığınağı haline geldi.

Throughout history, Ezidis have constantly been subjected to persecution because of their ethnic structures and beliefs. Each fatwa published for each suffering they endured was an edict for them. Attack by ISIS in August 2014 in Şengal, Sincar and the surrounding areas caused great suffering. Approximately, 6,000 Ezidis were kidnapped as 'contrabands of war' and sold as slaves in the name of 'Islamic Government'. The majority of male children over the age of 14 were killed. 350,000 Ezidis who managed to escape from the occupied territory became refugees. Ezidis went through the greatest immigration wave. As ISIS was advancing, some of them fled towards inner Iraq. Many Ezidis were taken into camps. Hundreds of them sought refuge in Lales Valley, a holy land 300 kilometres away from Sincar. Stone houses they visited for ritualistic visits have become their sanctuaries.

Ezidiler: “73. Ferman” Ezidis: “73rd Edict”

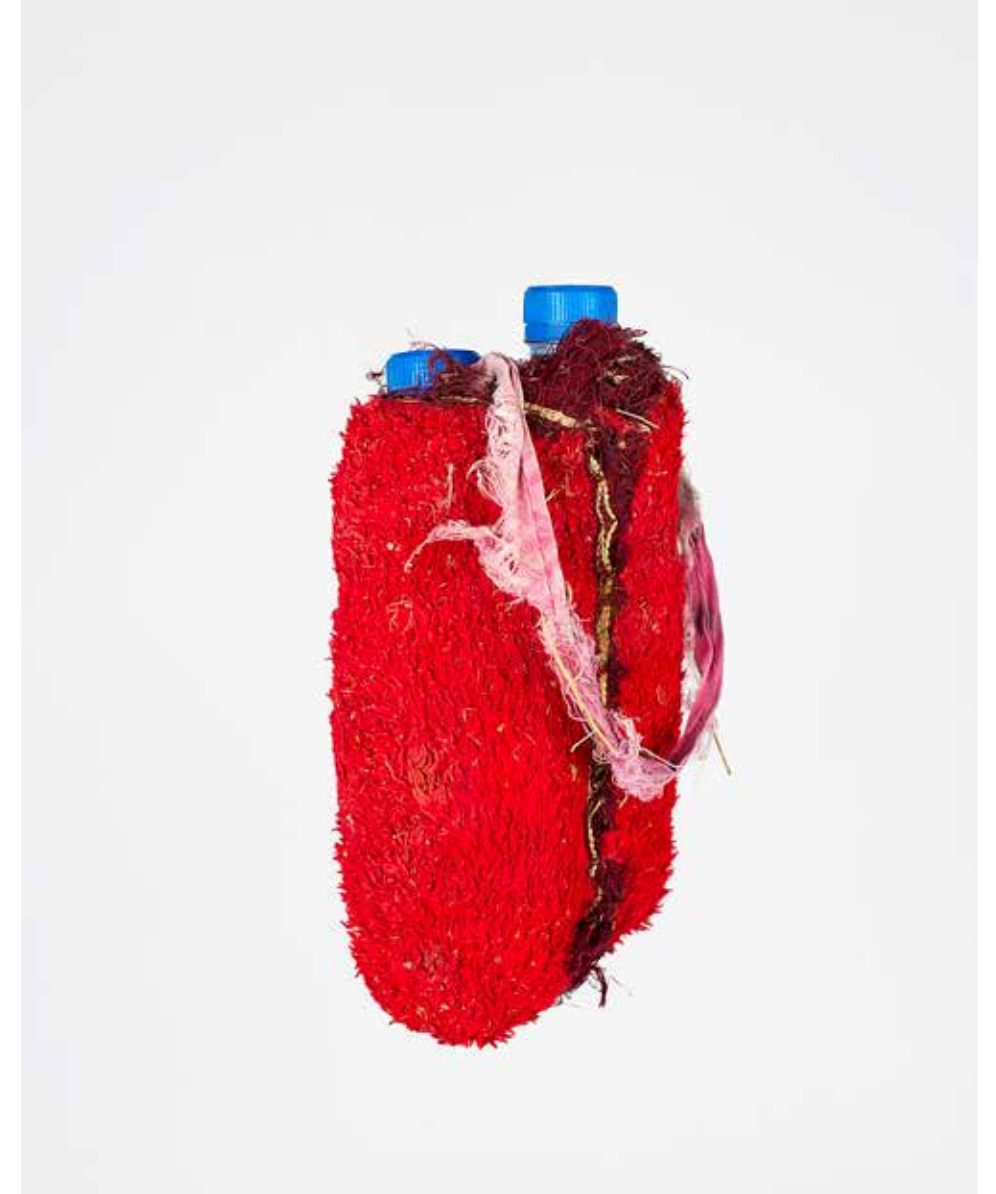
2014 yılında IŞİD, Irak'taki Sincar ve Suriye'deki Kobanê kentleri de dâhil olmak üzere, çok sayıda şehirde saldırılar düzenledi. IŞİD, Sincar'ın kontrolünü ele geçirince orada yaşayan Ezidiler göç ederek zulümden kurtulmaya çalıştı. Yüzlerce Ezidiyi öldüren IŞİD, kadınları kaçırarak cinsel amaçlı köleliğe zorladı. Kaçma şansı bulanlar dağlara sığındı. Günlerce açlık ve susuzlukla boğuştu. Yanlarına aldıkları su şişelerini, havanın sıcaklığından etkilenmesinler diye çoraplarıyla ve elbiselerinden kopardıkları parçalarla muhafaza etmeye çalıştılar. Ezidilerin bir kısmı çok zor şartlar altında güvenlik geçidinden geçerek dağlardan kurtulup güvenli bölgelere ulaşabildi.

In 2014, ISIS organized attacks in a number of cities, including Sincar in Iraq and Kobanê in Syria. When ISIS took control of Sincar, the Ezidis who lived there migrated in the hope of escaping persecution. ISIS slaughtered hundreds of people and forced women into sexual slavery. Those who could sought refuge in mountains, trying to overcome dehydration and hunger. They tried to protect the water bottles they took with them in their socks and pieces of clothing in order to keep them away from heat. Some Ezidis, crossed the security zone under terrible circumstances and left the mountains and reached safe areas.

Su Şişeleri Water Bottles

Suriye, Afganistan, İran ve Irak gibi ülkelerden Avrupa'ya ulaşmaya çalışan binlerce mülteciyi, Ege Denizi'ni geçmek için göze almaları gereken ölümcül bir yolculuk bekliyor. Mültecilerin önemli geçiş noktalarından biri olan Türkiye'den yola çıkanların büyük bir kısmı, öncelikle Midilli Adası'na ulaşmaya çalışıyor. Denizi aşmayı başaranlar buradaki iki ana kamp olan Kara Tepe veya Moria'ya yerleşiyorlar. Resmi verilere göre denizden geçişlerin en yoğun olduğu 2015 yılında Ege ve Akdeniz sularında 3.760 kişi hayatını kaybederken aynı yıl yaklaşık 800 bin kişi Yunanistan sahillerine ulaşmayı başardı.

A deadly journey awaits thousand of refugees from Syria, Afghanistan, Iran and Iraq trying to cross the Aegean Sea to reach Europe. The majority of those who set out on their journeys from Turkey, an important transit point for refugees, firstly try to reach Lesbos Island. Those who manage to cross the sea settle in either Kara Tepe or Moria, two main camp areas for refugees. According to official figures, 3,760 people lost their lives in the Aegean and the Mediterranean Seas in 2015, which was the busiest time for sea transits, while only 800,000 people managed to reach Greek coastline.

Bot; Ölümcül Yolculuk Boat; A Deadly Journey

Türkiye'ye ülkelerindeki savaştan kaçıp gelen ve Avrupa ülkelerine ulaşmak için umut yolculuğuna çıkan ancak botlarının batması sonucu hayatını kaybeden mültecilerin cansız bedenleri, ailelerine teslim edilemezse “412 Ada; Kimsesizler Adası” olarak bilinen kimsesizler mezarlığına defnediliyor. İzmir'deki Doğan Çay Mezarlığı'nda bulunan kimsesizler mezarlığında mülteciler için ayrı bir yer bulunmuyor. Kimsesiz Türkiye vatandaşları ve mülteciler aynı mezarlıkta bulunuyorlar. Mezar taşlarından yoksun kimsesizlerin kabirleri demir ve tahta levhalarla numaralandırılıyor.

If lifeless bodies of refugees, who lost their lives in boating accidents while they were trying to escape from their countries and reach Europe in the hope of a better life, are not claimed by anyone, the corpses are buried in a common grave. There is no separate section for refugees in the graveyard, located in Izmir, Doğan Çay Cemetery. Forlorn Turkish citizens and refugees share the same cemetery. Graves without headstones are numbered using iron bars and wood signs.

412 Ada; Kimsesizler Adası

Island 412; Island of Forlorns

Birleşmiş Milletler'in verilerine göre Mayıs 2017 itibarı ile Türkiye, 3.2 milyondan fazla mülteci ile dünyada en çok mülteci barındıran ülke. Bu insanların %90'dan fazlası kampların dışında, Türkiye'nin çeşitli şehir, kasaba ve köylerinde yaşıyor. Savaş sonrası gelenler Güneydoğu'da Suriye sınırına yakın kamplara yerleştirildi. 2013'e gelindiğinde kamplar doldu ve göç artarak sürdü. Bugün Türkiye'de Suriyelilerin çok az bir kısmı, yaklaşık 260.000 mülteci (%10'dan azı), 23 kampta yaşamakta. Bu kampların bazıları, sınıra yakın konumları sebebi ile uluslararası standartlara aykırı. Ayrıca bu kamplar halen insan hakları örgütlerinin izlemesine ve denetimine de kapalı. Kamplarda sunulan hizmetler kamp dışında yaşayanlara kıyasla daha kolay ulaşılabilir olmasına rağmen, pek çok insan kampları 'hapisane' olarak görüyor ve 'özgür olmak' arzusuyla kampları terk ediyor.

According to data provided by the United Nations, with more than 3.2 million refugees, Turkey hosts the highest number of refugees in the world. 90% of these refugees live outside camps in various cities, districts and villages in Turkey. Those who arrived after the war were located in camps close to the Syrian border. By 2013, camps were already overcrowded but immigration increased. Today, a small number of Syrians in Turkey, approximately 260,000 refugees (less than 10%) live in 23 different camps. Some of these camps do not adhere to international standards as they are very closely located to the border. Furthermore, these camps still refuse to open its doors to human rights organisations for monitoring and supervision. Although services offered in camps are more accessible than those offered outside, many see these camps as prisons and leave because they want to 'be free'.

Çadır Kent Tent City

Savaş büyük bir dalga ve önünde duran insanların hepsini ayırt etmeden yıkıp geçiyor. Dalgalar çekildiğinde savaşa maruz kalan cesur aileler kendilerini geçmişlerinden ve Suriye'deki topraklarından uzak bir yerde buldular. Cesurlar çünkü her şeye rağmen yaşadıklarını bize anlatabilmek için objektif karşısına geçip dimdik durdular. Günlerce, haftalarca kimi tek bacağıyla, kimi birkaç gün önce doğmuş çocuğuyla, kimi üstündeki tek kuru kıyafetini yanında taşıdığı ekmeğe sararak yardım alacakları kesin olmasa da yağmurun, çamurun içinde birbirlerine destek oluyorlardı. Kimi kamplarda kimi diğer ailelerle birleşerek tuttukları iki göz odalarda yaşama tutunmaya çalışıyorlardı. Misafir olarak geldiler ama zamanla dışlanır oldular.

War is a massive wave that sweeps through everyone who stands in front of it. Once the waters backwashed, brave families subjected to war found themselves in places far away from their own pasts and lands. They are brave because, they stood in front of cameras to tell us their stories despite everything they had been through. For weeks, they helped each other in rain and mud not knowing if they would receive help despite walking on a single leg, having given birth a few days ago, covering the piece of bread with the only dry piece of clothing they have. Some of them remain in camps while others try to hold on to life in a single room they share with members of other families. They came as guests but in time they were marginalised and alienated.

Misafir The Guest

Suriye'deki savaşın başladığı 2011 yılından bu yana savaşın yıkıcı etkileri gün geçtikçe arttı. Ülkesinden ayrılmak zorunda kalan milyonlarca insan yeni ülkelerde yeni hayatlar kurmaya alışıyor. Resmi rakamlara göre Türkiye'de 800 binden fazla Suriyeli ocuk bulunuyor ve bunlardan sadece 250 bini eğitim alabiliyor. Bu fotoğrafların çekildiği okulda, Suriyeli ocukların seksene yakını aynı sınıfta ve tek bir öğretmenle Türkçe okuma yazma eğitimi alıyordu. Okul niformaları yoktu. Doğa manzaralarının resmedildiği okul duvarının önünde poz verirlerken geride bıraktıkları kendi lkelerindeki manzaraların zlemi iindeydiler.

Since 2011 when Syrian War started, destructive effects of the war have gradually increased. Millions of people who were forced to leave their countries are trying to build up new lives in new countries. According to official figures, there are more than 800,000 Syrian children in Turkey and only 250,000 of them have access to education. In the school where these photos were taken, approximately 80 Syrian children were learning Turkish in a single classroom, taught by one teacher. They had no school uniforms. While they were posing in front of the school wall decorated with drawing of the nature, they were longing for the views of their counties which they had to leave behind.

lkeden Uzakta Away from the Country

Savaşın ilk yıllarında memleketlerinden göç etmek zorunda kalmış “çocuklar” bugün artık Türkiye’de uzunca bir süredir yaşayan “gençler” oldular. İstanbul’un yoksul semtlerinde yaşıyorlar ve genellikle tekstil sektöründe sigortasız ve düzensiz bir şekilde ucuz işgücü olarak çalıştırılıyorlar. Gündelik hayatın değişik alanlarında ayrımcılığa maruz kalan gençlerin sosyal çevreleri de kendileri gibi Suriyeli göçmenlerden oluşmak zorunda kalıyor. Kendilerini ifade edecekleri, daha görünür olabilecekleri bir alan arayışında olan gençlerin, bu arayışları kısmen sosyal medyada hayat buluyor; profil fotoğrafları vasıtasıyla kendilerine yeni kimlikler ve temsiliyetler yaratıyorlar.

“Children” who were forced to leave their countries in the early years of the war have now become “youngsters”, living in Turkey for some time. They live in poor areas of Istanbul and mostly do cash in hand work in the textile industry without social insurance as cheap labour. These youngsters are subjected to discrimination in many areas and their social circles also have to consist of Syrian refugees like themselves. They look for a space to express themselves and become more visible and most of them satisfy this need in social media; they create new identities and representations for themselves with their profile photos.

Profil Fotoğrafları Profile Photos

